

A francia vezérkari főnök.

Pajade volt francia képviselő a *Matinben* — az eredetét természetesen nem láthatjuk s így a dán *Nationalitende* újságból vesszük át — érdekes részleteket közöl a francia hadsereg főparancsnokáról. *Pajade* a következőket írja:

— Joffrével sok esztendőn át gyakran találkoztam, különösen fiatal korunkban s többnyire vasárnapokon Joffre szülői házában, Rivesaltesben, ahol szabad időmet töltöttem, mert az én otthonom a posta dílizsán-szoknak ama korszakában nagyon messzire esett Perpignanról, ahol Joffre és én nevelkedtünk. Joffre már ifjú korában is nagyon elzárkózott és *hallgató* volt, de jó és szeretetreméltó bajtárs volt. Tizenhat éves korában letette az érettségi vizsgát és kilenc hónappal később, tehát még mielőtt tizenhetedik évét elérte, beléphetett az *Ecole Polytechnique*-be, olyan eset, ami azelőtt soha sem történt meg ebben az intézetben. Későbbi pályafutása rövid vonásokban a következő: Alig egy évvel a katonai iskolába való belépése után, kitört a francia-német háború. Joffre nem gondolkodott sokáig és megtette kötelességét. A háború után részt vett a párisi erődtitási művek új rendezésében és az Eng-hienig terjedő részt az ő tervei szerint készítették el. Egy napon az egyik erődben *M. Mahon* tábornagy magához hívatta a hallgató fiatal hadnagyot s egész vezérkarának jelenlétében így szólott hozzá:

— *Fogadja szerencsekívánatomat, kapitány ur!*

Az új kapitány még alig volt huszonkét éves. Joffret ezután keleti Franciaországba küldték, hogy részt vegyen Pontarlier megerősítésének munkájában.

— *Mindez nagyon szép* — mondta Joffre nekem egy napon — de mégis szeretnék már valami egyebet is tanulni, mint folytonosan várakat építeni. Alig várom, hogy csapatokat vezessek.

Pontarlierből elküldték Joffret Tonkinba, ahol nemcsak erődtitási műveket, hanem kasszáryakat is kellett építenie. Szerencséjére odakerült *Courbet* tengernagy. Ez a kitűnő emberismerő fölmentette Joffret a téglával és kövel való foglalkozástól s megparancsolta neki, hogy vele a táborba menjen. Karddal a kezében és csapatainak élén Joffre egyik diadalát nyerte a másik után. Courbettel elment Formosa szigetére és az ellenséges tűz között szervezte a sziget védelmét. Madagaskarszigeten a diego-szuarezi erődöket építette, a melyek ebben a nembem mintaképekül szolgálnak. Azután elment Dahoméba *Bonnier* ezredessel együtt, akit a benszüllöttek megverték és meggyilkoltak. Joffre, ki az utóvédet vezette, összegyűjtötte a menekülő sapatokat, visszafordult velük, megverte az ellenséget s anélkül, hogy egy szót szólott volna, egészen Timbuktuig nyomult előre. Azután visszatért Franciaországba. Itt átvette a katonai iskola vezetését, dandárparancsnok és vezénylő tábornok lett és már most egészen és kizárólagosan a sztratégiai tudománynak szentelhette magát. Amikor *Rousset* alezredes másfél évvel ezelőtt Joffret mint katonai szervezőt ismertette, a következőket írta róla: I. Napoleon idejéből, a nagy időből való! *Pau* tábornok őt ajánlotta legfőbb hadvezetőül és a legfelső haditanács tagjai egyhanguan választották meg. Egyetlen szót se szólott, hogy ezt a nagy állást elérje. Azt sem mondta, hogy visszautasítja ezt az állást, hogy mint sokan mások tették volna, keresse magát.

Ungár Benő
szállító

Szeged, Jókai-utca 1. sz.
Telefon 34.

Butorszállításokat helyben és vidékre, beraktározást száraz raktár helyiségben eszközöl

Német tiszttek Szegeden

— Nyilatkoztak a harctéri eseményekről —

(Saját tudósítónktól.) Ma délbén, amikor az északi harctérről érkezett kiválóan kedvező jelentések hozták örömteljes lázba a város közönségét, telefonjelentés jött a rendőrségre, hogy Budapestről a déli órákban magasrangú porosz tiszték fognak megérkezni. Szegedre. Röviddel a hír vétele után két hatalmas katonai automobil állott meg a Tisza-szálló előtt és a hirtelen összeverődött járókelők egetverő éljenzése közben nyolc szürkészöld ruhás, lapos sapkás német tiszt szállott ki belőlük, katonás udvariassággal bocsátván maguk előtt az expedíció vezetőjét Baron v. **Hoenig** porosz tábornokot. Egytől-egyig végtelenül szimpatikus megjelenésű katonák, homlokukról a legnagyobbfokú intelligencia sugárzik le és az éppen olyan praktikus, mint tetszetős egyenruha úgy feszít rajtuk, mintha egyenesen a bálteremből jöttek volna. Onnan is jöttek derék szövetségeseink, mert mint egy későbbi beszélgetés kapcsán egyikük a **Dél-magyarország** munkatársának felemlítette, valamennyiüknek volt már szerencsájuk gyönyörködni a francia nácio haláltáncában. Miközben a társaság az étterembe igyekezett, a legfiatalabb tiszt érdeklődéssel nézte még egy ideig az utcán hullámozó sokaságot és feltűnt neki egy-két kisebb csoport, amelyek izgatott örömmel látszottak valamit tárgyalni. Kíváncsian fordult a körülötte állókhoz, akik közül kivált a **Dél-magyarország** munkatársa és megmagyarázta a nagy lelkesedés okait. Az ifjú tiszt — **Ritter von Bomsch**, hadnagy az első gárdaezredben — arra kérte munkatársunkat, vezetné el őt oda, ahol a hivatalos táviratok megtekinthetők.

— Legalább közben szemügyre vehetem ezt a kedves, szép és lelkes magyar várost is, amely első látásra megnyerte mindannyiunk tetszését.

A korzó járókelői meglepetten fordultak meg a daliás tiszt után és amidőn egy-egy Németországban járt ur fölfedezte benne a szövetséges nemzet katonáját, a jeladásokra orkászerű éljenek, hochok — ünnepezték az egy szál poroszban Vilmos császár egész dicső ármádiáját. Egész diadalmenet kísért a tisztet a **Dél-magyarország** szerkesztőségébe, ahol magánkívüli örömmel hallotta a francia és orosz harctéren elért legújabb sikereket. Sietve tért vissza munkatársunk kíséretében bajtársaihoz, a kiknek asztalánál közben megjelent **Schultheisz** Emil kerületi parancsnok is, a helyőrség néhány magasrangú tisztjének kíséretében és valamennyien kitörő lelkesedéssel fogadták a győzelmi híreket. Felvillanyozottan nyultak poharaikhoz és kölcsönös gratulálások kíséretében koccintottak a két hű szövetséges hatalom további fegyvertényeinek sikereire.

A szimpatikus fiatal gárdahadnagy ismét beszédbe elegyedett munkatársunkkal és néhány közvetlen szóval referált arról a csodásan és határtalanul lelkes harcikésziségről, amely minden német katonában meg nyilvánul. Valami végtelenül öntudatos büszkeséggel párosult, komoly szerénység csengett ki a hangjából, amidőn eddigi diada-

laikról emlékezett meg. A német alaposság jellemzésére álljon itt a következő kijelentése:

— **Paris wird auch bald erledigt!** Semmi legyőzve, semmi meghódítva. Lakonikusan és pusztán csak: elintézve! Nem kell-e, hogy a germán faj átgázoljon minden rendű és rangú meg bőrű ellenein, amidőn fiaiban így meggyökeresedik a legszentebb kötelességtudás. És büszke öröm dagasztja keblünket, amidőn a komoly és nyíltszívű németek a mi véreink harcáról szólottak. Nem segítség-ről, nem támogatásról, hanem egyenlően fontos és egyformán eredményes, párhuzamos együttműködésről beszélnek.

Kraszniki diadalunkról és galiciái, meg keleti seregeinknek hirtelen támadásba menéséről, mint a szövetséges hadak eddigi legnagyobb és legjelentősebb sikeréről nyilatkoznak.

Kijelentéseik szerint a német közönség éppen olyan nagy és lelkes bizalommal adózik a monarchia seregeinek, mint ahogy nálunk lett a német név fogalmává minden időket felülmúló hősiességek: Rajongó hódolattal ünneplik hatalmas császáruknak dicsőséges, fenkölt barátját és fegyvertársát, jóságos öreg királyunkat.

A német birodalom minden polgára tisztában van a háború összes eljőhető fordulataival. Tudjuk és érezzük, mondá, hogy

szövetségeseink helyzete nehezebb, feladata súlyosabb, mint a miénk.

Az orosz katonaság — eltekintve hatalmas tulsúlyától is, — mint harcosanyag, **fegyelmeltebb és szívósabb, mint a francia.** A belgákról, — szólott — ne is beszéljünk. Elpuhult, satnya népség. Annyira tisztában voltunk a leggyorsabb diadallal, hogy elutasításom előtti napon bucsuzni akaró hozzátartozóim azt kérdezték tőlem, hol ebédelek másnap? Vagy a **Residenz-hotelben**, vagy Lüttichben, — válaszoltam.

Kurt! — hallatszott a tiszték asztalától és a keresztnévén szólított kis hadnagy barátságos kézzorítással elbucsuzva, visszatért társaságához, amely közben befejezte ebédjét. Előállott a szuronyos népfölkelőbakák által őrzött két nagy gépkocsi, amelyeket közben valóságos virágos kertté varázsoltak a szegedi lányok, alig látszott ki a temérdek rózsza közül a piros-fehér-fekete meg piros-fehér-zöld zászló, amelyek egymást látszottak átölelni. A katonasoffőr mellé egy-egy szuronyos csendőr került és csakhamar megjelentek a Tisza-szálló ajtajában a joviális német ábrázatok, tulajdonosaik kezében egy-egy primadonnabukéta illatozott. Mintegy ezer főnyi lelkes közönség gyűlt össze a bucsuzáshoz, zászlók alatt és az Alföld népének közvetlen, szívből jövő, meleg, szinte szentimentális és mégis viharos ünneplése, könnyeket csalt a tüzesreszttségben edződött idegen testvérek szemébe. Van is abban bizony valami megható, amikor az alsóvárosi magyar eljut a Mégis huncut-tól a Hóh Dájesland-ig!

Berreg a motor. Irány a közuti hid felé . . .